

S-au păstrat numai 2 file dispartate (24,5 × 16 cm.), scrise pe pergament de bună calitate, fin, alb. Scrierea este uncială, 21 de rînduri pe pagină, titluri și inițiale cu roșu.

A fost descoperit, împreună cu alte manuscrise, de către Sextil Pușcariu, în vara anului 1912, la biserica românească din Rîșnov, lângă Brașov, și prezentat la Academie de I. Bogdan, la 12 octombrie 1912.

Deși „locul scrierii nu se poate stabili“, cum afirmă P. P. Panaitescu, în urma analizei lingvistice, sîntem în măsură să presupunem că a fost scris în Țara Românească sau Transilvania.

Cuprinsul: evanghelia de la Luca 1, 7—22 (f. 1—1 v), Marcu 9, 2—9 (f. 2), Matei 17, 1—5 (f. 2 v).

Limba prezintă caracteristici ale redacțiilor sîrbocroată și medio-bulgară :
— folosirea cu precădere a ierului mic; mărturii sporadice de vocalizare: посланъ ксѣмь, ксѣмь. чесоуоу (f. 1 v);

— transformarea vocalei *ě* în *e*: ве, видекъ, с чрека (f. 1), некерока (f. 1 v), скетель, оубелти, w(т)вѣцакъ (f. 2), вели (f. 2 v);

— trecerea sporadică a vocalei *y* > *i*: оуслишана (f. 1), високъ (f. 2, 2 v), вишъ (f. 2), съходжшамъ нмъ съ горн (f. 2 v);

— confuzia vocalelor nazale: |слоужжштоу (f. 1), чжда (f. 1 v), вышъ (f. 2 v), стож (f. 1), разоумѣшъ (f. 1 v);

— denazalizarea *ę* > *e* și confuzia cu *ь*: нме, не нмасте чьда, кесамне (f. 1);

— palatalizarea *dj* > *ž*: рожествк (f. 1).

10. *Evangheliarul de la Rîșnov*, sec. XIV, B.A.R., ms. sl. 676.

A fost descris de P. P. Panaitescu în vol. II al catalogului rămas în manuscris.

Este un text fragmentar, s-au păstrat numai 8 file (22 × 20 cm.), descoperit împreună cu ms. 613, la biserica din Rîșnov. Este scris pe pergament de calitate bună, fin, alb, în scriere semiuncială, 24 de rînduri pe pagină, cu inițiale sud-slave în roșu și negru.

Conținutul: 12 fragmente din evanghelia de la Ioan.

Limba prezintă o îmbinare tipică pentru slavona din Țara Românească, a fondului slav vechi cu elemente ale redacțiilor medio-bulgară și sîrbocroată :

— generalizarea ierului mic, dar și vocalizarea în *o* sau *ă*: начжтокъ (f. 1), ежмь (f. 1,3)

— iusurile sînt în general notate corect, dar se observă și manifestări ale confuziei celor două vocale: неразоумѣшъ, ккровашъ, w(т)вѣцашъ (f. 1), бжда, рѣшъ, (f. 1 v), ндошъ, жжти, троудишъ (f. 3), възгласишъ (f. 7 v), не послоушашъ нхъ ввѣжъ (f. 5 v)

— denazalizarea *ę* > *ă* (ъ) și confuzia celor două litere: гаеть лжжъ (f. 3 v), ежмь, нж (f. 1), гльбокъ, нж (f. 2), снж притжчъ (f. 5 v);

— semnalăm un singur caz de denazalizare *ę* > *e*: жетка (f. 3);

— transformarea *y* > *i* și confuzia celor două litere: слишашъ, ти (f. 1)̄, оубвти. слишашъ, изьдъ (f. 1 v), ти (f. 2), ки (f. 2 v), слишати (f. 3 v);

— *ě* este folosit corect în majoritatea cazurilor, doar sporadic trece în *e*: рехъ (f. 6), дѣла//дела (f. 1 v).